

Un fet de l'any

Com és habitual, els nostres redactors i col·laboradors comenten, en l'últim número de l'any de la revista, alguns dels fets que s'han produït durant el 2012.

Sobiranistes i unionistes

Per primera vegada a la història a les eleccions catalanes d'aquest passat 25 de novembre s'ha plantejat de forma explícita que del què es tractava era de veure quins eren els resultats dels partits sobiranistes i dels unionistes, o si més no així ho han considerat alguns mitjans de comunicació. La resta d'aspectes dels respectius programes polítics ha quedat en un segon terme, malgrat siguin tant importants i urgents com les propostes per frenar els efectes de la crisi i començar un nou camí de progrés per a tothom.

S'ha dit que aquest era un debat fictici per tapar les retallades o per la incapacitat de sortir de l'atzucac en el que estem. Alguns n'han fugit perquè els obligava a prendre una posició que no seria ben rebuda per una part del seu electorat, sense adonar-se que els votants saben distingir entre el que és una excusa i el que és la fidelitat a un partit. D'altres reconeixen la qualitat democràtica que significa poder fer un referèndum d'autodeterminació, però no es decanten explícitament per cap posició per la desconfiança en projectes compartits i en la identificació amb una nació per sobre de la ideologia. I encara hi ha els qui defensen que l'alliberament nacional pot ser també un mitjà per a l'alliberament social.

Tot i que la major part de partits són els de sempre i que els partidaris de mantenir-se lligats a l'Estat espanyol han fet servir tot tipus

de recursos per desviar l'atenció sobre aquest debat, l'interès i l'expectativa, mostrats en la major participació, s'han centrat en si s'assolia o no una majoria suficient partidària de decidir lliurament sobre quina ha de ser la nostra estructura política. La manifestació de l'onze de setembre va ser un clam per la independència i aquest és l'horitzó, però l'itinerari democràtic passa primer pel dret del poble de Catalunya a poder-s'hi pronunciar a favor o en contra, cosa que es nega per part de l'Estat. L'objectiu de la convocatòria electoral era, doncs, aconseguir el suport suficient per poder endegar aquest procés i el resultat ha estat altament favorable.

El què està en joc en primer lloc no és la independència sinó el reconeixement del dret dels catalans a decidir el nostre futur, si l'origen i la dipositària del poder, on hi ha la sobirania, és Catalunya o no, i aquest és un dret inalienable. Els unionistes neguen directament el dret perquè consideren que l'únic sobirà és el poble espanyol i que Catalunya no és una nació. És tant com dir que prefereixen escapar la democràcia abans de córrer el risc d'un resultat que no els interessa. Per contra, els sobiranistes reconeixen la nació catalana, tot i que n'hi poden haver de partidaris de la independència i de partidaris d'altres relacions amb Espanya, però en qualsevol cas tots defensen que ha de ser democràticament com s'ha de veure què és el que desitja la major part dels catalans.

Malauradament al llarg de l'any hi han hagut molts fets que ens porten al desencant de la política, però molt pitjor seria si ens deixéssim desencantar de la democràcia. L'itinerari serà llarg i costerut, cal assegurar els passos que es donen, s'ha de preservar la cohesió social, però no s'hi pot renunciar perquè no reclamem un privilegi sinó un dret que ha de contribuir a que tots els ciutadans d'aquest país visquem més dignament.

Jaume Dantí i Riu